

Μια στιγμή, να δούμε αν λειτουργούν!

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΚΑΪΤΕΖΙΔΗΣ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΥΛΛΙΑΣ ΧΟΡΤΙΑΤΗ

Σε κανένα άλλο ευρωπαϊκό κράτος δεν θα μπορούσε να συμβεί. Η πρόσφατη είδηση περί έστω μικρής παράτασης υποβολής των μηχανογραφικών για τη σειρά προτίμησης των σχολών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι πραγματικά μοναδική. Όποιος δεν άκουσε την αιτιολογία, θα μπορούσε δικαιολογημένα να φανταστεί πως θα υπήρχε κάποιο τεχνικό πρόβλημα από τους χιλιάδες χρήστες της πλατφόρμας (αν και θα ήταν ανεπίτρεπτο) ή πως δόθηκε λίγος περισσότερος χρόνος απόφασης στους υποψήφιους φοιτητές. Τίποτε από αυτά!

Ελπίζοντας να διαβάσετε το άρθρο καθιστοί, ο λόγος της παράτασης ήταν να ελεγχθούν αν οι σχολές και τα τμήματα που προέκυψαν από τη μετατροπή των ΤΕΙ σε ΑΕΙ και περιλαμβάνονται στο μηχανογραφικό έχουν προγράμματα σπουδών και διδακτικό προσωπικό! Δηλαδή, αφού το 95% των μαθητών υπέβαλε το μηχανογραφικό του υπάρχει περίπτωση χιλιάδες παιδιά να έχουν επιλέξει σχολές που ουσιαστικά δεν θα μπορούν να... λειτουργήσουν. Και προφανώς μια τέτοια πραγματικότητα θα άλλαζε ενδεχομένως και τον τρόπο που έφτιαξαν το μηχανογραφικό τους.

Δεν ξέρω αν η λέξη «κατάντια» είναι αρκετή για να περιγράψει την κατάσταση της ανώτατης δημόσιας παιδείας. Πάντως η λέξη προχειρότητα είναι εδώ και καιρό επεικική. Σε μια επίδειξη ανευθυνότητας, σε μια νύχτα, σχολές και τμήματα βαπτίστηκαν ΑΕΙ για να γίνει το χατίρι κάποιου βουλευτή ή για να ευνοηθούν χιλιάδες που αποτελούσαν την ύποπτη περίοδο της απόφασης το νέο εκλογικό κοινό (παλαιότερα και ακριβέστερα το έλεγαν «πελατεία»). Είναι γνωστό σε όλους τους ακαδημαϊκούς κύκλους πως αυτό που ερευνάται από τη νέα ηγεσία του υπουργείου, δυστυχώς συμβαίνει στην πραγματικότητα. Είναι κάτι που έχει διαρρεύσει και σε κύκλους μαθητών αλλά και σε οδηγίες εκπαιδευτικών για την αποφυγή σχολών αμφίβολης υπόστασης και ακαδημαϊκής επάρκειας. Για πρώτη φορά το μηχανογραφικό συντάσσεται με πολλές άγνωστες σχολές και με διφορούμενες πληροφορίες για τη λειτουργία τους. Για μια ακόμη φορά κάποιοι παίζουν με το μέλλον των παιδιών και τον αγώνα των γονιών τους.

Αυτή η κατάντια πρέπει να αλλάξει για να πάει μπροστά το δημόσιο πανεπιστήμιο. Δεν μας λείπει ούτε η νομική Πατρών, ούτε η συγχώνευση εντός των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Μας λείπει ο κοινός νους να καταλάβουμε πως δεν έχει σημασία σε ποιο ακαδημαϊκό ίδρυμα θα μπεις, αλλά από ποιο ακαδημαϊκό ίδρυμα θα βγεις. Και με την αλλαγή απλά του ονόματος, σπάνια αλλάζει το κύρος.